

Arrest

nr. 43 652 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 23 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van

1. de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten opzichte van verzoekster;
 2. de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 december 2009 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten opzichte van de twee minderjarige kinderen van verzoekster;
 3. de bevelen tot terugbrenging van de twee minderjarige kinderen van verzoekster;
- alle beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 januari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De heer X. van Indiase nationaliteit treedt op X te Portugal in het huwelijk met een Portugese onderdaan. Op X wordt de echtscheiding tussen X en deze Portugese dame uitgesproken. Op basis van dit huwelijk verkrijgt de heer X. een verblijfsrecht en later een vestigingsrecht in België.

Op 7 februari 2007 treedt verzoekster die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, te India in het huwelijk met de heer K.S.

Verzoekster dient op 26 maart 2008 een visumaanvraag gezinshereniging in, ook voor haar twee kinderen wordt een visumaanvraag ingediend.

Op 24 maart 2009 wordt aan de heer K.S. meegedeeld dat er advies wordt gevraagd aan de procureur des Konings inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

Op 7 april 2009 neemt het parket van de procureur des konings de beslissing om de buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen.

Op 3 juni 2009 komt verzoekster België binnen, in het bezit van een visum gezinshereniging. Haar twee kinderen vergezellen haar.

Verzoekster dient een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet. Zij wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 18 juni 2010 (A-kaart). Ook de kinderen worden ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 12 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van de heer K.S. een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Zijn identiteitskaart voor vreemdelingen wordt ingetrokken.

De heer K.S. stelt een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van de Raad nr. 36 554 van 23 december 2009 wordt het beroep verworpen.

Op 11 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde Zonder naam, S. K.

geboren te (...) op(...)

van India nationaliteit

verblijvende te (...)

toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet, op

REDEN VAN DE BESLISSING :

0 – De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (art.11, §2, eerste lid, 1 °, van de wet) :

De echtgenoot van betrokkene, in functie van wie het verblijf verkregen werd, is zelf niet meer gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2 °, van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)”

Op 11 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van de twee kinderen van verzoekster de beslissingen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen.

“In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde J. K.

geboren te (...) op 05.10.1997

van Indische nationaliteit,

verblijvende te (...)

toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet, op

REDEN VAN DE BESLISSING :

0 – De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (art 11, § 2, eerste lid, 1 ° van de wet) :

De vader van betrokkene, in functie van wie het verblijf verkregen werd, is zelf niet meer gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2 ° van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel tot terugbrenging gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (zie bijlage 38 in bijlage)

(...)”.

“In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde

A. S.

geboren te (...) op 17.12.2001

van India nationaliteit,

verblijvende te(...)

toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

0 – De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (art. 11, § 2, eerste lid, 1 ° van de wet).

De vader van de betrokkene, in functie van wie het verblijf verkregen werd, is zelf niet meer gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2 ° van de wet, wordt aan de betrokkene een bevel tot terugbrenging gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (zie bijlage 38 in bijlage)

(...)”

Deze drie beslissingen worden op 25 januari 2010 aan verzoekster ter kennis gebracht. Op dezelfde datum wordt haar tevens bevel gegeven tot terugbrenging van haar twee kinderen. Dit zijn de vierde en de vijfde bestreden beslissingen.

“(…)

BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan S. K.

geboren te (...), op (...)

van Indische nationaliteit,

verblijvende te (...),

bevel gegeven aan de genaamde Zonder naam, J. K.,

geboren te (...) op 05.10.1997,

van Indische nationaliteit,

verblijvende te(...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL :

Zie bijlage 14ter.

(...)”

“(…)

BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan S. K.
geboren te (...), op (...)
van Indische nationaliteit,
bevel gegeven aan de genaamde A. S.
geboren te (...), op 17.12.2001,
van Indische nationaliteit,
verblijvende te (...),
binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.
REDEN VAN DE MAATREGEL
Zie bijlage 14ter.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Betreffende het eerste en enige middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechten van verdediging, zorgvuldigheid en schending van de wet van 29.07.1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 van het EVRM
Verzoekster en haar kinderen kregen allen een bijlage 14 ter (beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) en de kinderen een bijlage 38 (bevel tot terugbrenging).

Reden van de beslissingen (bijlage 14 ter):

De betrokkene voldoet niet meer aan 1 van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11 § 2, eerste lid, 1° van de wet): De echtgenoot van betrokkene, in functie van wie het verblijf verkregen werd, is zelf niet meer gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

Reden van de beslissingen (bijlage 38):

Zie bijlage 14 ter.

Verzoekers kunnen zich met deze beslissingen absoluut niet akkoord verklaren.

Dat verzoekster en haar kinderen in het kader van gezinshereniging naar België zijn gekomen om haar echtgenoot, de heer S.K., die hier over verblijfsdocumenten beschikte, te vervoegen.

Verzoekster heeft 2 kinderen met mijnheer S.K. en zij vormen samen een gezin.

Verzoekster en haar kinderen werden op basis van gezinshereniging hier in België in het bezit gesteld van verblijfsdocumenten.

Dat de beslissingen van dienst vreemdelingenzaken een schending zijn van de beginselen van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging, de zorgvuldigheid en de motiveringsverplichting.

De in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29.07.1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dit is in casu duidelijk niet het geval.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze uiteengezet of gemotiveerd op basis waarvan verzoekster haar echtgenoot niet meer zou beschikken over een onbeperkt verblijf, wanneer deze beslissing werd genomen, hoe en door wie,... zodat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en de motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing.

Immers de bestreden beslissingen hebben enorme gevolgen voor verzoekster en haar kinderen aangezien zij van de ene op de andere dag illegaal worden en het land worden uitgewezen.

Het is voor verzoekster dan ook werkelijk onmogelijk om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet voldaan wordt aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29.07.1991.

In de bestreden beslissingen wordt totaal niet verwezen naar enige objectieve informatie of informatie in het administratief dossier waarop zij zich baseren om te stellen dat betrokkene's echtgenoot niet meer gemachtigd is op een onbeperkt verblijf.

Dat op deze wijze dienst vreemdelingenzaken niet op redelijke wijze tot haar beslissing is kunnen komen en tot de gedane vaststellingen van feiten en er in feite niet kan nagegaan worden of er gegevens voorhanden zijn in het dossier welke met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Dat verzoekster immers verblijf bekwaam op basis van gezinshereniging en wel degelijk voldeed aan alle voorwaarden gesteld in de wet. Dat op basis hiervan zij ook in het bezit werd gesteld van verblijfsdocumenten.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden genomen.

Dat het gezin zo in de problemen komt te zitten en dat zij ook niets kan ondernemen om in het onderhoud van hun kinderen te voorzien. Dat dit de verdere integratie en mogelijkheden tot tewerkstellen en het opbouwen van een veilig leven in gevaar brengt.

Dat bovendien zij meent dat huidige beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers menen dat dienst vreemdelingenzaken niet heeft voldaan aan de verplichting om de bestreden beslissing uitdrukkelijk te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (Raad van state nr. 167.411, 02.02.2007; raad van state nr. 154.954, 14.02.2006).

De bestreden beslissing stelt zonder meer dat de echtgenoot van betrokkene zelf niet meer gerechtigd is op een verblijf van onbeperkte duur.

De bestreden beslissing stelt dit zonder meer zonder enige verwijzing naar objectieve bron of beslissing of verwijzing naar wanneer dit verblijf werd ingetrokken.

Uit de gegeven beslissing blijkt niet dat dienst vreemdelingenzaken heeft nagegaan of dit werkelijk wel zo is.

In de gegeven omstandigheden staat het vast dat dienst vreemdelingenzaken op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld door zonder meer te stellen dat mijnheer niet langer gemachtigd is tot een onbeperkt verblijf en dit niet te motiveren.

Dat, zelfs indien dit werkelijk zo zou zijn en mijnheer niet langer beschikt over verblijfsdocumenten van onbeperkte duur, verzoekster en haar kinderen niet verantwoordelijk zijn voor de daden van haar man.

Dat zij op basis van gezinshereniging naar hier kwam en legaal verblijf bekwaam.

Dat zij dan hiervoor ook niet kan gestraft worden. De overheid en dus ook de minister heeft de verplichting om zijn beslissing uitdrukkelijk te motiveren.

Dat hieraan zeker niet voldaan werd bij het nemen van huidige beslissingen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekers de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dvz op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft en haar kinderen.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel.

Dat door een dergelijke niet afdoende gemotiveerde beslissing terug het gezin volledig uit elkaar getrokken wordt en artikel 8 van het EVRM en de rechten van het kind door een dergelijke wijze van oordelen worden geschonden.

Dat dit onredelijk is gelet op de situatie van verzoekster en haar 2 kinderen.

Dat zij op legale wijze naar België gekomen is en haar man vervoegd heeft en steeds deel heeft uitgemaakt van dit gezin.

Dat het recht op een familie en gezinsleven in de bestreden beslissing niet wordt afgewogen.

Dat verzoekster dan ook meent dat er in haar dossier verschillende redenen zijn om te stellen dat er een foute beoordeling door dienst vreemdelingenzaken is gemaakt.

Dat het kind recht heeft op hulp en bijstand en onderhoud en opvoeding van de beide ouders en dit op grond van de rechten van het kind door België geratificeerd.

Dat zij recht hebben op een verblijf samen met hun familie.

Dat hieruit alleen kan afgeleid worden dat met deze familiale situatie niet de minste rekening gehouden werd en dat dit een daadwerkelijke schending van de voornoemde artikels uitmaakt."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekster in staat zou zijn om een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. Verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verwerende partij wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat wordt gesteld dat verzoeksters echtgenoot, in functie van wie het verblijf verkregen werd, zelf niet meer gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur. Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke reden de gemachtigde de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht heeft genomen. Verzoekster kan bezwaarlijk ontkennen dat de bestreden beslissing niet ten genoegen van recht is gemotiveerd, zowel in feite als in recht.

Verzoekster werd destijds in het bezit gesteld van een verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dit in functie van haar echtgenoot. Thans staat vast dat de echtgenoot zijn verblijfsrecht heeft verkregen op grond van een schijnhuwelijk. Er werd dan ook een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekster. Dit volstaat als motivering om verzoekster in staat te stellen te begrijpen waarom aan haar verblijfsrecht een einde wordt gemaakt. De bestreden beslissing hoeft niet te verantwoorden waarom aan de echtgenoot van verzoekster een bijlage 21 werd afgeleverd.

Uit het voorgaande blijkt tevens duidelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing zorgvuldig is te werk gegaan. Alle gegevens uit het administratief dossier werden in overweging genomen, en uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk om welke redenen de gemachtigde tot de beslissing is gekomen.

Waar verzoekster zich in het middel beroept op de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), merkt verwerende partij op dat verzoekster niet aantoont op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Verzoekster slaagt er niet in te staven dat er sprake zou zijn van een schending van haar privé- en gezinsleven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. De weigering van verblijf heeft niet tot gevolg dat verzoekster van haar gezin wordt gescheiden doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeksters verblijfsrecht enkel te danken is aan het verblijf van haar echtgenoot, dat werd beëindigd met een beslissing van 16 juli 2009 wegens schijnhuwelijk en waartegen het beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er valt overigens niet in te zien op welke wijze verzoeksters gezin uit elkaar zou worden gerukt, nu ook de echtgenoot van verzoekster verplicht is het land te verlaten.

Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De staatssecretaris kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft.

Verzoeksters vage beschouwingen missen elke grondslag en kunnen geen afbreuk doen aan de *in casu* bestreden beslissing die geheel terecht werd genomen en ten genoegen van recht werd gemotiveerd aan de hand van draagkrachtige motieven.

Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. In de repliekmemoë herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en voegt hieraan toe dat verwerende partij thans in de nota stelt dat het verblijf van de echtgenoot van verzoeker werd beëindigd met een beslissing van 16 juli 2009 wegens een schijnhuwelijk en dat er een procedure hangende is voor de Raad. Dit werd echter niet opgenomen in de initiële beslissing terwijl dit toch wel de essentiële informatie is met betrekking tot de beslissing die ten aanzien van verzoekster en haar kinderen werd genomen.

Verzoekster meent dat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht minstens van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Dat dit element niet werd opgenomen in de bestreden beslissing en verzoekster zich hierop dan ook niet heeft kunnen verweren, brengt mee dat haar rechten van verdediging geschonden zijn. Het is de bedoeling dat de beslissing van verwerende partij afdoende gemotiveerd is zodat verzoekster met kennis van zaken beroep kan aantekenen en zich kan verweren op alle middelen. Dergelijke informatie meedelen in de nota met opmerkingen is volgens verzoekster niet afdoende, niet redelijk te verantwoorden en onzorgvuldig.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste, de tweede en de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten deze beslissingen een motivering in feite, de eerste beslissing dat verzoeksters echtgenoot, in functie van wie het verblijf werd verkregen, zelf niet meer gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur, de tweede en de derde bestreden beslissing dat de vader van de kinderen, in functie van wie het verblijf verkregen werd, zelf niet meer gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur.

In de motieven van de vierde en de vijfde bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voor de feitelijke motivering wordt verwezen naar de bijlage 14ter, dit is de beslissing tot weigering van verblijf, die op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster zet uiteen dat in de motieven van de eerste drie beslissingen niet wordt aangegeven op basis waarvan verzoeksters echtgenoot niet meer zou beschikken over een onbepaald verblijf, wanneer deze beslissing werd genomen, hoe en door wie. De niet vermelding hiervan brengt volgens verzoekster mee dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en dat de motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te

vermelden. *In casu* volstaat het te verwijzen naar de omstandigheid dat de echtgenoot van verzoekster, op basis van wie verzoekster haar verblijfsrecht heeft verkregen, zelf niet meer gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier waar wordt verwezen naar de omstandigheid dat verzoeksters echtgenoot, de vader van de twee kinderen, op 12 augustus 2009 in het bezit werd gesteld van een bijlage 21 (een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten) en dat zijn identiteitskaart voor vreemdelingen wordt ingetrokken.

Dat de reden waarom het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot werd beëindigd niet wordt vermeld in de bestreden beslissingen, doet hieraan geen afbreuk. De formele motiveringsplicht houdt niet in dat de motieven van de motieven moeten worden gegeven. De opmerkingen van verzoekster in de repliekmemorie kunnen dus niet worden aanvaard. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeksters echtgenoot een beroep heeft ingesteld tegen de bijlage 21 die in zijn hoofde werd genomen en dat dit beroep verworpen werd bij arrest van de Raad nr. 36 554 van 23 december 2009. Dit is nog vóór de kennisgeving aan verzoekster op 25 januari 2010 van de beslissingen genomen in haar hoofde en in hoofde van de kinderen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat niet kan worden nagegaan of er gegevens voorhanden zijn in het dossier die met de vaststelling in de bestreden beslissing verenigbaar zijn en dat zij wel degelijk voldeed aan alle voorwaarden gesteld in de wet voor haar verblijf op basis van gezinshereniging. De bestreden beslissingen verwijzen niet naar een objectieve bron of beslissing en er kan niet worden nagegaan of de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagegaan of dit werkelijk zo is. Zelfs al zou het werkelijk zo zijn dat het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot is ingetrokken, dan nog zijn verzoekster en de kinderen niet verantwoordelijk voor de daden van haar echtgenoot. Zij kan hiervoor niet gestraft worden. Verzoekster meent dat er een foute beoordeling is gedaan door verwerende partij en dat zij op onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat daarin een document van 11 december 2009 van de Dienst Vreemdelingenzaken terug te vinden is waarin het volgende vermeld wordt:

*“Aan de vader werd op 12/08/2009 een bijlage 21 betekend volgens art. 57 en 42 (fraude).
Zijn IK werd dus ingetrokken.
De vader ging in beroep (...).”*

Hieruit blijkt dat de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris steunt op de stukken van het dossier omdat zich hierin de informatie bevindt waaruit blijkt dat het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot en de vader van de kinderen beëindigd werd.

Waar verzoekster meent dat zij niet verantwoordelijk is voor de daden van haar man, wijst de Raad op artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel wordt als motief in de eerste drie beslissingen vermeld en luidt als volgt:

*“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:
1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;”*

Verzoekster had in juni 2009 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald op basis van artikel 10, § 1, 4° dat luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikel 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1 ° (...)

2 ° (...)

3 ° (...)

4 ° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen:

- de buitenlandse echtgenoot (...) die met hem komt samenleven (...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven (...)

(...)"

Nu uit de stukken van het dossier blijkt dat het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot beëindigd werd en dat zijn identiteitskaart werd ingetrokken, kunnen zowel verzoekster als de kinderen zich niet meer beroepen op hun status van familielid van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk en voldoen zij bijgevolg niet meer aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zoals op correcte wijze wordt vermeld in de bestreden beslissingen.

De beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris is bijgevolg volkomen correct en steunt op de stukken van het dossier. De gemachtigde van de staatssecretaris is in alle redelijkheid tot de bestreden beslissingen gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft immers een beslissing genomen op grond van de *in casu* toepasselijke wetsbepaling en uit voorgaande bespreking blijkt dat dit op correcte wijze gebeurd is. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster gehuwd is en samenwoont met haar partner en hun twee kinderen zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoekster en haar echtgenoot en kinderen beschouwd dienen te worden als een "gezin" in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat reeds eerder ten opzichte van verzoekers echtgenoot een beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 36 554 van 23 december 2009. De *in casu* bestreden beslissingen hebben dus geen scheiding van het gezin als gevolg. Heel het gezin dient het grondgebied te verlaten.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster en de kinderen in het kader van de eerbied voor hun gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster is van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van haar familiaal leven uitmaakt waardoor het gezin in de problemen komt, er niet meer in het onderhoud van de kinderen kan worden voorzien en dat hun verdere integratie en mogelijkheid tot tewerkstelling en het opbouwen van een veilig leven in gevaar wordt gebracht.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Uit hetgeen hierboven wordt gesteld, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen streven één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na en zijn door de wet voorzien en de verblijfsreglementering is een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster en haar kinderen tijdelijk een regelmatig verblijf hadden, geeft geen automatische toekenning van een verdergezet recht op verblijf.

De bestreden beslissingen strekken er niet toe het gezinsleven van verzoekster en de kinderen te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissingen houden enkel in dat wordt vastgesteld dat de persoon in functie van wie het verblijf werd verkregen, zelf niet meer gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur zodat verzoekster en de kinderen niet meer voldoen aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De betreffende beslissingen houden dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster en de kinderen om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissingen hebben evenmin tot gevolg dat verzoekster en de kinderen van de echtgenoot en de vader worden gescheiden. Ook aan hem werd bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster en de kinderen hebben de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster en haar kinderen niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET